

Andagt i domkirken 8. august 2018

Epistlen skriver apostlen Paulus til romerne: Kristus er enden på loven til retfærdighed for enhver, som tror. Om den retfærdighed, som kommer af loven, skriver Moses: »Det menneske, der holder budene, skal leve ved dem.« Men den retfærdighed, som kommer af tro, siger således: »Sig ikke i dit hjerte: Hvem vil stige op til himlen?« nemlig for at hente Kristus ned, eller: »Hvem vil stige ned i afgrunden?« nemlig for at hente Kristus op fra de døde. Nej, hvad siger den? »Ordet er dig nær, i din mund og i dit hjerte,« og det ord er troens ord, som vi prædiker. For hvis du med din mund bekender, at Jesus er Herre, og i dit hjerte tror, at Gud har oprejst ham fra de døde, skal du frelses. For med hjertet tror man til retfærdighed, med munden bekender man til frelse, for Skriften siger: »Ingen, som tror på ham, skal blive til skamme.« Der er ingen forskel på jøder og grækere; alle har den samme Herre, rig nok for alle, som påkalder ham, for »enhver, som påkalder Herrens navn, skal frelses«. [Men hvordan skal de påkalde ham, som de ikke er kommet til tro på? Hvordan skal de tro på ham, som de ikke har hørt om? Hvordan skal de høre, uden at nogen prædiker? Og hvordan skal nogen prædike uden at være udsendt? – som der står skrevet: »Hvor herligt lyder fodtrinene af dem, der bringer godt budskab!« Dog var det ikke alle, der adlød budskabet; for Esajas siger: »Herre, hvem troede på det, de hørte af os?« Troen kommer altså af det, der høres, og det, der høres, kommer i kraft af Kristi ord.] [Romerbrevet 10,4-13\[14-17\]](#)

392 Himlene, herre, fortælle din ære

397 Trods længselens smerte

396 Min mund og mit hjerte

Ind imellem kan associationerne løbe afsted med én. Man hører en tekst, et ord, en sentens, hører et stykke musik eller ser et billede, og så løber tanker af sted med én. Det er ikke altid så selvfølgelig, hvordan sammenhængen er, mellem det, man hører og ser, og så det, som ens tanker forbinder sig med. Hvordan var det nu lige den sammenhæng opstod.

Da jeg hørte disse ord fra Paulus brev til menigheden i Rom, så kom jeg intuitivt til at tænke på bestemt billede, et oliemaleri af maleren Carl Bloch, malet i 1869.

Maleren Carl Bloch levede fra 1834 til 1890. Han hørte til de toneangivende malere i sin egen tid, og han havde folkelig popularitet. Han blev ikke mindst kendt for sine bibelske skildringer. Set fra et moderne synspunkt måske vel teatraliske og sentimentale billeder, men altid malerisk, teknisk dygtigt udførte.

Det er imidlertid et anderledes billede, som jeg ser for mig: et genrebillede, olie på lærred, et billede, som forestiller en munk, der plukker en høne. Et billede, som formodentlig bygger på studier, som Bloch har gjort sig under en rejse til Italien.

Det er fabelagtigt godt malet, naturalistisk og næsten fotografisk detaljeret gengivet. Her ser man den gamle munk, i sin brune dragt, sidde på en bænk. Han er optaget af at pille fjerene af hønen. Han har plukket en hønen allerede, og når han bliver færdig med denne venter endnu en eller to.

⌘

Hvordan er forbindelsen nu mellem den munk, som plukker høns, og så Paulus brev. Måske er det fornemmelsen af, at Paulus med sine ord også plukker fjerene af sine tilhørere. Vi bliver af ham ikke bare plukket og pillet, men også pillet ned.

Retfærdig bliver et menneske ved tro og ikke ved at opfylde nok så mange lovbud, siger Paulus. Vi kan altså ikke selv meritere os i forhold til Gud. Troen kommer af det hørte og det, der høres, kommer til os i kraft af Kristi ord. Kristus, Gud, skaber ikke ved, at vi rejser til himlen eller rækker ned i dybet. Det er hans handling, som kommer først og skaber nyt. Det er altså ikke os, der centrum, men Gud. Det budskab piller fjerene af os. "Her gik jeg lige og troede, at jeg gjorde det helt godt, så siger Paulus klart og tydeligt, at det, jeg selv gør, ikke rækker nogen steder".

Men når det sagt, så er det netop dette, at vi lever af troen og ikke af loven, som åbner verden også for os. Det er en daglig glæde at blive mindet om evangeliets ord, for det betyder jo, at vi ikke dømmes på vores evner til at performe og præstere. Dommen, vurderingen og bedømmelsen af os er Guds.

⌘

Men Paulus' pointe er jo så den, at vi ikke blot står nøgne og plukket for hvert et fjer. Er Gud vores skaber og den i hvis lys, vi står så sært nøgne og bare, så er han dog ikke fjern. Han har med Jesu komme til jord og med Helligåndens stadige nærvær, ja han har med jul, påske og pinse vist os, at han ikke slipper os. Han har, sådan som Paulus så smukt formulerer det givet os sit ord, og det ord "er dig nær i din mund og dit hjerte". Vores liv og Guds liv er forbundet og så intimt, at han er os nær både på tungen, i munden og i hjertet.

Salmedigteren Grundtvig skrev ligefrem to salmer over disse vers fra Paulus brev til Romerne, og det er netop denne glæde over, at Gud har lagt sit ord i vores munde og hjerter, som optager ham. Grundtvig glæder sig således over, at Paulus ikke kun skriver, at Guds ord er lagt os i munden, men også i hjertet. Grundtvig ser vigtigheden i at Guds ord er os nær både i hjerte og mund. ikke blot binder det mund og hjerte sammen, men både vores hjerte og munde har brug for at Gud lægger sit ord, troen, håbet og kærligheden ind i både vores hjerte og mund. Det stækker skrubtudserne i vores munde og det letter vores tyngede hjerter. ja, Guds ord hjælper os til, når vi nu står her plukkede og ikke i stand til at flyve selv, alligevel at mødes i et favntag med Gud og i livet med hinanden.